

La noia que «volia jugar amb nois per millorar» i ara és campiona del món

Laia Codina va deixar empremta en la seva etapa al Cassà abans de marxar al Barça amb 14 anys

El Cassà del 2007, amb Codina portant, justament, una cinta del Barça i Aniol Comas, més ros, a dalt UD CASSÀ

Lluc Perich Pérez

Cassà de la Selva | 22-08-23 | 06:30 | Actualitzat a les 09:53

Sovint s'ha parlat d'aquest Mundial com el de la revolució, el que, d'una vegada per totes, hauria de servir per consagrar el futbol femení. Cert és que, tot i que el comportament d'alguns records que hi ha encara tanta feina a fer, els últims anys s'ha aconseguit normalitzar pels pares que la filla jugui a futbol. I aquest és un gran pas perquè, no fa pas molt, no era així. L'any 2007, al Cassà, hi jugava una noia «que crec que era l'única de tota la Lliga», recorda un company de llavors, l'Eloi Ribas. «Per nosaltres, era el més normal del món, una més de l'equip, però als rivals els impactava».

Sí, era la Laia Codina, flamant campiona del món que, llavors, ja deixava entreveure trets que avui manté. «Passava per sobre els nens i no en tenia mai prou», explica Enric Mestre 'Pitxi', que la va entrenar quatre anys. «De fet», comenta, «cada any tenia l'opció d'anar a jugar a algun femení, però preferia quedar-se amb els nens per créixer més». «La Laia és així! Era i és la més competitiva, a nivell esportiu i a la vida. Sempre ha de ser a dalt de tot», afegeix en Robert Bou. Excompany d'equip, amic de l'escola i de famílies molt unides, la coneix bé, i aquests dies ha sentit «un orgull enorme».

Tant ell com l'Eloi i en Pitxi coincideixen que «no s'arrugava mai» i que «era una líder». Li era igual qui tenia davant. Li era igual ser, com diu en Robert, «la noia de la lliga»: «Si t'havia

d'escridassar, manar, donar ordres, ho feia i, saps què? Sempre tenia raó!». El caràcter no l'ha perdut.

Aquest mateix Mundial se l'ha vist més d'un cop arengant l'equip, com a la final, i deixant-se la pell tot i les molèsties que van acabar obligant-la a deixar el camp a la final. I això que, al principi de la competició, ni partia de titular. Però va guanyar-se Vilda com, anys abans, també s'havia guanyat 'Pitxi'. «Sempre estava predisposada, mai tenia mandra per res i ho feia tot al cent per cent, perquè és una persona que li agrada el futbol de veritat, i tenia aquestes ganes d'aprendre i de voler més, i així ha sigut». Campiona del món, per si no ho hem dit prou. Que val la pena repetir-ho.

El «Dream Team» de Cassà

El seu exentrenador encara no se'n sap avenir: «Qui havia de dir-ho? Estic molt content, amb 23 anys ja ho té tot». I aquí recorda el Mundial, les Champions i les lligues, sí, com tothom, però també l'uropeu sub19 del 2018, perquè mai ha deixat de seguir-la.

Tampoc quan, acabada l'etapa d'infantil i no podia seguir jugant amb nois, se'n va anar al Barça. Tot l'any abans, de fet, hi anava a entrenar un dia a la setmana, i Enric Mestre l'acompanya «sovint, sempre que podia». Allà, «amb els mitjans del club, es nota molt la millora que ha pogut fer, tècnicament i tàctica». La fam, però, no la perd, ni tampoc les ganes de saber-ne més. «Sempre diu que la Mapi León i la Paredes són les seves mestres, i això diu molt d'ella». L'extècnic també explica una anècdota que li va transmetre Codina. «Als partidets li toca defensar l'Oshoala perquè és l'única que aguanta les seves envestides, és clar!». Ja ho recorda, l'Eloi, com «repartia igual que tots».

Se la va trobar a faltar, quan va sortir, perquè era un bloc unit, aquell, junt des dels primers anys, quan també hi havia l'Arnau Comas, ara al Basilea. «Érem el Dream Team!», somriu l'Eloi. En Robert encara recorda, amb permís dels gairebé deu anys que han passat, el final d'aquell entrenament quan, amb en 'Pitxi', l'entrenador, la Laia els ho va explicar. «La vam felicitar, evidentment, i l'any següent va ser un honor que entrenés amb nosaltres algú que també ho feia al Barça».

Com a persona, a més, Codina ha deixat una empremta inesborrable en tots ells. «La vaig agafar amb 10 anys i no la coneixia massa, però al cap d'un any la faig capitana, perquè donava exemple amb tot», diu en 'Pitxi'. «Era una companya excel·lent i és una persona amb l'honor pels núvols», afegeix en Robert. Costa, entre les estrelles del futbol, mantenir la humilitat. Codina ho fa, treballant amb club i selecció com la que més i acatant el que demani l'entrenador. Per molt que brilli una copa del món, aquest sí que és un motiu d'orgull dels que valen la pena, perquè no quedarà en cap llibre d'història, però sí al cor de les persones que hi han sigut des del principi.

Publicat a: Diari de Girona, 22 d'agost de 2023

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/esports/2023/08/22/laia-codina-noia-volia-jugar-amb-nois-91200424.html>